

Anmeldelse af Hvidbogen om medlemsvækst i Bordtennis Danmark

I forbindelse med Bordtennis Danmarks brændende platform: Medlemsvækst

Version 1.0 3108.2025 af niels@ramberg.dk

Ole Hückelkamp, der blev hædret som årets leder i DBTU i 2017 for sammen med Gert Jørgensen at have iværksat det succesfulde 60+-projekt, har nu skrevet en hvidbog om tilstanden i dansk bordtennis.

Ole er tidligere elitespiller i 60erne, og har løbende instrueret, har således en livslang erfaring i udviklingen såvel teknisk som organisatorisk.

Hans bedømmelse af "Rigets tilstand" indeholder en række konstateringer, baseret på medlemstal fra DIF, der udviser et markant fald i antallet af klubber, som er næsten halveret over årene.

Hvidbogen indeholder DIF-statistikker over medlemmer i forskellige aldersgrupper, der udviser markante fald, bortset fra 60+-gruppen, der til gengæld har haft en så stor medlemsstigning, at den har opvejet faldet i de yngre årgange, således at det samlede antal har været omkring 10.000 i nogle år. I 1964 var der 23.000 spillere under 60 år. Og der var 0 lønnede medarbejdere i DBTU.

Ole påpeger, at det kniber med erkendelse af, at det medlemstal, som BTDK har brugt alle ressourcer på, er fortsat faldende. Der har været en meget lille stigning blandt unge fra 2021/22 til 2024, som ikke er udtryk for nogen vending, men blot at coronaen forbød os at spille i 2021/22.

Succesen i 60+ gruppen er grundlagt ude i klubberne som følge af Ole og Gerts landsdækkende besøg med introduktion af deres nye koncept, uden at man har trukket på økonomiske eller andre ressourcer fra BTDK.

Gert Jørgensen har sammen med professor Lars Bo Kaspersen fornylig aflagt en solstrålerapport, der detaljeret beskriver, hvordan man med en særskilt økonomisk materialepulje på kr.700.000 fra Københavns kommune, men uden lønudgift har gennemført et projekt, der har givet 700 nye 60+ere. Gert og Lars Bo har motiveret en gruppe af frivillige til at bistå dem med at indføre denne gruppe, heraf en del nybegyndere i bordtennisspillets ganske vanskelige, men også spændende kunst.

I modsat retning går at man nu har fået øje på 60+erne i BTDK, og at man synes at de betaler for lidt på trods af, at det store flertal er folke- eller førtidspensionister. BTDK har nu pålagt klubberne at opkræve et kontingenttillæg hos 60+erne, som klubberne skal aflevere til BTDK-kassen på trods af, at BTDK ikke har ydet noget til gengæld. Det har været erfarne ildsjæle i klubberne, som har gjort succesen mulig.

Resultatet af ekstra skatten har været, at flere klubber har meldt sig ud. Det har så igen medført, at BTDK nu tilbyder bistand til de erfarne frivillige i klubberne af en lønnet medarbejder med mindre indsigt og erfaring i 60+ernes behov. BTDK tvangsopkræver en afgift for at finansiere en ydelse, som ingen har efterspurgt!

I BTDK undervurderer man de kompetencer og den virkelyst, der findes ude i klubberne. Det hæmmer man, og ansætter lønnede medarbejdere uden den bordtennismæssige ballast, som de frivillige igennem mange år har oparbejdet. Intet under at klubantallet er blevet halveret!

Jeg tror også, at det kammeratskab, der er opstået i klubben mellem 60+erne og den eller de faste engagerede medlemmer, som tager sig af dem, er af afgørende betydning og ikke kan erstattes af spredte input fra centralt hold. I Virum har vi f.eks. Niels Nondal, som næppe er kendt uden for klubben, men han har været der i mere en 50 år, og han har påtaget sig at pleje 60+ere 2-3 gange om ugen. Der er opstået et venskab, som både Nondal og alle 60+ere sætter stor pris på.

Jeg har været på besøg i mange andre klubber, hvor der ligeledes er en rutineret, velmenende "onkel bordtennis", som forstår 60+ernes behov og ønsker. Her skabes et sammenhold og venskaber. Det kan en

Anmeldelse af Hvidbogen om medlemsvækst i Bordtennis Danmark

I forbindelse med Bordtennis Danmarks brændende platform: Medlemsvækst

Version 1.0 3108.2025 af niels@ramberg.dk

nok så dygtig, men betalt og udsendt medarbejder fra BTDK ikke hamle op med! Det bør man indse før man slår mere i stykker end man kan bygge op.

I en anden rapport fra Idrættens??? Har man på baggrund af meninger fra ? 60+ere (eller andre?) opstillet en prioriteringsliste over spillernes ønsker.

Øverst på listen står ikke, at vi ønsker at blive nr. 1 eller vinde medaljer.

Øverst står med stort flertal et ønske om at være en del af et fællesskab, hvor man kan hygge sig og få nye venner. Det matcher jo det miljø, som Ole H og de andre stiftere af 60+ har skabt, og hvor nye medlemmer er strømmet til.

Det miljø bliver ikke bedre af, at en ny person skal forsøge at gøre det endnu bedre end "onkel bordtennis". Man kan ikke med blot få besøg skabe et sådant fællesskab.

Man kan også spørge: er det de samme lønnede medarbejdere, som ikke har formået at producere fremgang blandt yngre årgange, som man nu med djævelens vold og magt vil have til at udbrede deres svigtende resultater til 60+ området?!

Burde man ikke gøre det omvendte. Altså overføre strategien fra det succesfulde 60+ projekt til de yngre rækker?!

Nogle vil indvende, at det har man ikke kapacitet til. Men Gert Jørgensen og professor Lars Bo har jo netop ført bevis for, at de evnede at motivere en større gruppe af frivillige, som skabte 700 nye spillere!

Tingene udvikler sig, og venskabsturneringer er så småt ved at dukke op i 60+-regi.

Ja, Nondal og hans kolleger i andre klubber har godt styr på denne side af sagen også. De er stadig ulønnede, og så har de den fordel, at de lytter til brugernes ønsker. Der er nogle, som blot ønsker at spille og nyde samværet uden turneringer. Andre der ønsker at deltage i turneringer kan blot tilvælge det imod gebyr. Det er en usik og hæmmende for udvikling af fællesskab at opkræve alle et gebyr.

Næstøverst på listen af besvarelser var, at det er sjovt at spille bordtennis. Det der med nr. 1 kommer stadig langt nede på ønskelisten. Jeg tror, at ønskelisten også passer med de unges behov. De ønsker også at være en del af et fællesskab om bordtennis. Og de er også begyndt, fordi de synes det er sjovt at spille bordtennis. Sådan havde jeg det. Selv om jeg er en oldsag, er jeg takket være bordtennis ikke blevet dement. Jeg har beskrevet mit forløb i min bog. Men ikke alle har endnu læst den. Jeg begyndte ikke at spille, fordi jeg havde en ambition om at vinde mesterskaber. Jeg fulgte med min storesøster, Lis, med til Søllerød bordtennisklub som 9-årig efter at have spillet lidt på bordet hjemme i kælderen. I Søllerød hed onkel bordtennis Kaj O Nielsen, en igangsætter, der også startede Vedbækgården. I klubben var alle lige, og alle spillede imod alle, unge som gamle. Der var et stærkt damejuniorhold, 6-7 piger havde onkel sat i gang. Jeg mindes især mine gevaldige dyster imod Palle Nielsen, meget flink mand, 3 gange så gammel som mig, men vi blev meget fine venner.

Så skulle jeg debutere i et åbent stævne som 10-årig kl.9 i Roskilde imod Ib Hücelkamp, Oles lillebror. Kl.9.10 havde jeg tabt 21-10, 21-14. Så tog mor mig med i Roskilde Domkirke. Jeg prøvede lykken i de næste 4 stævner, men røg ud i første runde.

Hvorfor belemrer jeg dog jer med det nu??? Jamen hvorfor holdt jeg ikke op med at spille bordtennis efter alle de nederlag? Det var jo på grund af de venner, jeg havde fået i klubben. Med andre ord; hvis du har

Anmeldelse af Hvidbogen om medlemsvækst i Bordtennis Danmark

I forbindelse med Bordtennis Danmarks brændende platform: Medlemsvækst

Version 1.0 3108.2025 af niels@ramberg.dk

nogle gode venner, så spiller du videre, om ikke andet så for at være sammen med dem. Jeg kom så på et drengehold, og langsomt, men sikkert begyndte jeg også at vinde nogle kampe.

I de forløbne mange år har jeg oplevet rigtig mange bordtennisskæbner. Et gennemgående scenarie har været, at en forælder eller en leder har haft høje ambitioner på deres barns/medlems vegne, og plejet ønsket om egen fremgang, uden at sørge for, at deres stortalent fik holdkammerater eller andre venner i øvrigt. Farmand/klublederen var eneste forbindelse. Når så nederlagene kommer- og sådan nogle kommer- så er der intet incitament til at blive hængende i bordtennis.

Men hvad nu hvis man havde et hold med samme interesser?

Ole har i hvidbogen slået til lyd for 6-mandshold, og er dermed på linje med min opfordring i min bog.

Jeg har mødt to argumenter imod 6-mands (eller større hold).

Det ene er, at man i Tyskland har haft 6-mandshold, men er gået væk herfra.

Hertil bemærkes, at denne holdændring i Tyskland nærmest var dikteret af TV og ikke et velovervejet ønske i øvrigt. Efter ændringen er antallet af tyske spillere reduceret fra 750.000 til 250.000- vel ikke et oplagt forbillede! Jeg har selv spillet på alle slags hold, herunder 25 år på 8 forskellige tyske 6-mandshold. Der var en klart større holdfølelse og kammeratskab end på mindre hold.

Det andet argument imod 6-mands hold er: Jamen vi har jo ikke 6 spillere.

Nej, men det kan man få. Det har jo været afprøvet med BT-cuppen i 80'erne.

Ingen skoler stod klar med et 6-mandshold. Men i løbet af no time, så var de alligevel klar.

6-mands hold vil yderligere have den fordel, at den enkelte spiller ikke udstilles så tydeligt, når han taber. Hvis hans hold vinder, har han alligevel succes.

Ole har i lighed med andre foreslået, at man sløjfer rating-ræset for (nogle?) ungdomsspillere. Warming har skrevet en detaljeret analyse herom.

Ratingtallene har tendens til at taberne udstilles- og stopper med at spille.

Hvad hedder narresut på japansk? SUKIRU!

BTDK har nu i 5 år eller mere postet millioner i dette projekt. Men i modsætning til Ole og Co. indsats for 60+, der har skabt 4-5000 nye spillere, viser DIF-statistikken, at SUKIRU har skabt 0. Hvorfor har man ikke praktet SUKIRU på 60+erne? Hvorfor er det ikke blevet en succes? Er 5 år ikke nok?

Sandheden er vel ganske ligetil. Børnene synes heller ikke, at SUKIRU er sjovt! Bordtennis er sjovt, og de voksne, som selv får lov at bestemme klarer sig fint med bordtennis.